

LIFFLÄNNINGARNE.

UNDER KRIGET MELLAN RYSSLAND OCH
ENGLAND 1855.

PETTER PALLURA.

Stormarna rida på sjö och väg,
Hösten är kommen och skyarna drypa,
Salt ha vi icke en endaste nypa:
Jag måste öfver till Sverge med råg.
Båten är skröplig, ja väl, men han vakar
Präktigt i Östersjöns svalkande dop.
Jurri! du tvekar och hufvudet skakar.
Tror du att kölen ej hänger ihop?

JURRI MOCK.

Icke jag tvekar för båtens skull,
Beck kan man nog uti nätena smeta.
Fan är ju lös, det må du väl veta:
Sjön är, ty värr! utaf Engelmän full!
Ingen tillit jag för Engelmän hyser.
Bäst man i Sverge har handlat sig pank,
Kommer en *Bulldogg* och vädrar och fnyser —
Pang! och han skjuter vår skuta i sank.

PETTER PALLURA.

Jurri! jag vände att skepp och befäl
Vore så många som sanden i hafvet,
Skulle på färden jag dränkas i qvafvet —
Bättre är våga än svalta ihjäl.
Något jag måste för vintern anstalta,
Jag mins i fjol hur förbannadt jag svalt.
Sitt du här hemma med småsten och salta,
Jag kan ej salta med annat än salt.

JURRI MOCK.

Feg var jag aldrig, men baxnas likväl
Komma den hiskliga flottan för nära.
Om du har lust — men jag, på min ära!
Har ingen lust att skjutas ihjäl.
Res, om dig lyster, jag kan ej dig råda;
Engelsman träffar dig nog på din stråt.
Vill han — så fan i min lilla låda!
Vänder han ut-in på folk och på båt.